

влѣзла смрътъта, ключалката пада отъ вратата; голѣми и малки, приятели и врагове сж еднакво добрѣ дошле при прага на вѣчността... Домашнитѣ се отмѣстихж трогнати и ѝ сторихж пакъ. Когато Рада коленичи прѣдъ Лалка и я прѣгърнж и съ цалувки по челото, което заливаше съ сълзи, изговори: „Мари сестрице, мари Лалке, какво направи?“ всичкитѣ домашни отчаяно заридохж, а Рада поехж подъ мишница и изведохж на вѣнъ прѣмалѣла...

Рада се настани при госпожа Муратлийска. не отдавна минжла въ Клисура. Тя на драго сърдце бѣ приела Огвяновата просба и даде гостоприметство на бездомната дѣввойка.

Прозорцитѣ на кжщата, обърнхти на сѣверъ, гледахж цѣла Клисура, дола ѝ и Стара-Планина. Великанскиятъ връхъ Рибарица, (тукъ наричанъ Веженъ), увѣичанъ съ зимната си корона още, спущаше стремително южнитѣ си поли, подъ които стоеше градътъ; тукъ-тамъ по зеленитѣ му хълбоци пълнѣхж стадата на влашкитѣ номади и се чървенѣяхж мандритѣ имъ; на истокъ, града заграждахж високи изскрътени брѣгове и ронливи сипеи, на мѣста голи, на мѣста покрити съ лози и триндафилови градини. Една лжкатушна пжтека се искачваше до връха и водѣше къмъ оттатышната урва — Зли-Долъ, отъ дѣто е друма за стрѣмската долина. И отъ другитѣ страни Клисура затваряхж бърда: тя стоеше загнѣздена въ дълбокъ долъ, плувнала въ зеленина и овошки, и въ розови градини, които пълнѣхж въздуха съ благоухания. Зимно врѣме, твърдѣ скръбна и затворена, лишена отъ кржгзоръ, тя сега бѣше едно прѣлесно кжтче, пълно съ сѣнки, прохлада и миризми.

Кандовъ пристигнж вчера, сирѣчь на слѣдующия день слѣдъ Рада, въ Клисура и слѣзнж на гости въ дома на единъ свой роднина — благовиденъ прѣдлогъ да бжде близко при Рада. Още сжция день той ъж посѣти и ъж намѣри потопена въ сълзи и горѣсть за Лалкината смъртъ.